

Debat

Aviat serà tard

Imma Tubella

Rectora de la Universitat Oberta de Catalunya

Encara sota l'estat de xoc provocat per les enormes i improvisades retallades en sanitat i educació, i amb els titulars de la premsa estrangera a la memòria que, simplificant, donen la culpa de la situació de l'estat espanyol a les autonomies, i més concretament a Catalunya, escric aquestes línies amb la sensació que potser ja és hora de deixar d'escriure i començar a actuar amb contundència, cadascú des del nostre entorn respectiu.

Arribo d'una visita de vint-i-quatre hores a la República Dominicana, on el seu president, Leonel Fernández, té la convicció que per fer front a la crisi i ser un país que compti en el futur l'ha de convertir en *hub* d'educació de l'Amèrica Central, de la mateixa manera que Panamà és *hub* del transport aeri. I és més, vol posar l'educació com a centre de l'estratègia nacional no solament a la República Dominicana sinó també a Haití, perquè fent créixer el país veí fa créixer la seguretat al seu. Al president li queden poques setmanes, perquè acaba el mandat i no s'hi pot tornar a presentar, però el seu projecte no és polític, és nacional, i pensa dedicar els anys vinents a aquest tema.

El contrast amb el que succeeix a Catalunya és difícil de gestionar o, per dir-ho més clarament, desesperant. Sóc conscient que no depèn de nosaltres, que el que ens passa és que estem lligats a un estat fallit que, com deia el portaveu del nostre govern, Francesc Homs, és un estat

«Escric això amb la sensació que potser és hora de deixar d'escriure i començar a actuar amb contundència. No ens queda gaire força ni gaire temps.»

desesperat i desconcertat; un estat fallit i insolidari que, no ho oblidem, està a punt del rescat. La setmana passada la prima de risc va tancar a 434 punts, quan Grècia va necessitar el rescat a 500 punts, Irlanda a 544 i Portugal a 517. D'acord, doncs, que la situació de l'Estat i dels que hi estem lligats és desesperant i desconcertant, però ens convé recordar que, quan l'estat espanyol s'ha trobat en altres moments de la història en aquesta situació, ho ha solucionat ofegant més les seves colònies per afrontar els seus problemes i, quan ja no els ha quedat un bri d'aire, les ha abandonat a la seva sort.

A mi no em fa res que l'estat espanyol m'abandoni, però el que no vull és morir ofegada, i menys per un estat que en tot cas no ha sabut administrar els diners que els ciutadans i ciutadanes li hem confiat perquè assegurí l'estat del benestar, el nostre i el d'altres comunitats que no han desenvolupat la nostra capacitat productiva, que -recordem-ho- ens ha costat suor i sacrificis i molt especialment una forta dosi de creativitat i esperit emprenedor.

I ara estem així. Com venia a dir l'Ernest Folch en un dels seus articles, Catalunya s'immola com a poble mentre els altres, m'imagino que es referia a Espanya, es gronxen en una hamaca. La veritat és que Catalunya va aplicar mesures estrictes amb urgència, amb la mateixa convicció que durant anys ha aplicat mesures de solidaritat sense demanar retiment de comptes. No ha servit de res ni ser responsables ni ser solidaris; al contrari: ha servit perquè els nostres joves més brillants i emprenedors marxin, i ha servit perquè la urgència ens fes oblidar el que em semblava que havíem après del fracàs del país *low cost* que construïem tot anant a redós d'Espanya, enlluernats per bombolles immobiliàries i turisme salvatge de guany i destrucció ràpida. Salou i Lloret en són un trist exemple.

Que ràpidament hem abandonat el camí de Massachusetts i hem emprès el de Las Vegas! Si algú té algun dubte del que podria ser el nostre futur, que estudiï l'evolució de Macau. Com s'ha dit molt aquests dies, jo també estic convençuda que no podem ser les dues coses. Els Estats Units són un país immens i hi cap tot. A Catalunya no. Espanya ens empeny cap a Las Vegas, encara que fins i tot això ens vol prendre; la sobirania ens condueix cap a Massachusetts (si realment és el que

volem). La veritat, el futur que voldria per als meus fills, que lluiten per consolidar-se com a emprenedors, és un futur en un país que premia l'excel·lència, no en un país que opta per la mediocritat, encara que en un país que no sap on va els seria més fàcil trobar feina que no pas desenvolupar idees innovadores. L'anglès el parlen perfectament.

I aquesta és la gran pregunta. Sabem realment el que volem? Tenim encara un bri de confiança en nosaltres mateixos? Jo accepto que anys d'humiliació i enganys hagin debilitat la nostra voluntat, però som un poble avesat a situacions difícils i vull creure que ens queda alè per a la darrera embranzida. Subratllo la *darrera embranzida* perquè estic segura que no ens queda ni gaire més força ni gaire més temps.

Article publicat a:

Ara. Versió digital: http://www.ara.cat/premium/opinio/Aviat-sera-tard_0_691130981.html

Ara. Versió impresa, 29/04/2012, pàgina 39.
